

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11CoCsp/7/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 612126661
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Vékonyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:612126661.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Vékonyovej a členov senátu JUDr. Aleny Radičovej a Mgr. Marka Anovčina, v spore žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava – mestská časť Dúbravka, IČO: 42 185 190, proti žalovanej: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXXX/X, XXX XX E., o zaplatenie 1.063,37 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 22. júna 2023, č. k. 11Csp/33/2021-145, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd žalovanú zaviazal zaplatiť mu istinu vo výške 937,50 eur, zmluvný úrok vo výške 317,50 eur, zmluvnú pokutu spolu s úrokom z omeškania a trovy konania. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca a žalovaná dňa 21.02.2017 podpísali Zmluvu o spotrebiteľskom úvere a tiež Dohodu o započítaní pohľadávok. Pri zákonom posudzovaní daného prípadu súd prvej inštancie vychádzal z príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. a dospel k záveru, že záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi stranami sporu na základe predmetnej zmluvy uzavretej dňa 21.02.2017, je vzťahom občianskoprávnym a spotrebiteľským. Uzavrel, že v zmysle vyššie uvedených zmlúv sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej úver vo výške 1.350,- eur, avšak voči svojmu záväzku poskytnúť žalovanej tento úver, došlo k započítaniu v rozsahu 1.314,- eur oproti záväzkom žalovanej ako dlžníka, ktoré záväzky žalovanej vznikli voči žalobcovi zo zmlúv o úvere uzatvorených dňa 15.01.2016 a dňa 29.09.2015. V zmluve o úvere zo dňa 21.02.2017 nie je žiadna zmienka o tom, že táto zmluva o spotrebiteľskom úvere má refinancovať nejaký úver a už vôbec nie, v akom rozsahu a že v dôsledku uvedeného bude žalovanej reálne vyplatená iba časť finančných prostriedkov a zvyšok sa použije na refinancovanie inej zmluvy. Dohoda o započítaní nie je ani prílohou zmluvy o úvere, napriek tomu, že bola uzatvorená v ten istý deň ako zmluva o spotrebiteľskom úvere. S poukazom na právnu úpravu obsiahnutú v ust. § 150 CSP, ktoré zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nepreukázal obsah pohľadávok podľa zmlúv o úvere uzatvorených dňa 15.01.2016 a dňa 29.09.2015, a teda, či skutočne záväzky žalovanej voči žalobcovi v deklarovanej výške existovali a či v rámci vyčíslenia týchto záväzkov si žalobca voči žalovanej neuplatňoval aj nároky z neprijateľných zmluvných podmienok. Súd zastával názor, že zmluvy o úvere uzatvorené dňa 15.01.2016 a dňa 29.09.2015 sú taktiež zmluvami o spotrebiteľskom úvere, a teda spotrebiteľskými zmluvami. Keďže medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu dohody o započítaní pohľadávok, uviedol, že je zřejmé, že výška dohodnutého úveru vo výške 1.350,- eur

žalovanej nebola reálne vyplatená a vzhľadom na praktiky žalobcu nie je zrejmé, či čiastka, ktorá je vyčíslená na sumu 1.314,- eur ako zostatok záväzkov zo zmlúv o úvere zo dňa 15.01.2016 a dňa 29.09.2015, je sumou dôvodnou a oprávnenou z predchádzajúcich vzťahov.

2. Súd prvej inštancie uzavrel, že vzhľadom na to, že žalobca nepreukázal, či záväzky žalovanej započítavané v Dohode o započítaní ku dňu započítania skutočne vo výške 1.314,- eur existovali, neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k ním uvádzaných tvrdeniam, najmä čo do existencie výšky nároku žalobcu voči žalovanej. Žalovaná poprela uhradenie finančných prostriedkov z úveru a žalobca sa k tejto okolnosti žiadnym spôsobom nevyjadril, nepredložil žiadny doklad, z ktorého by bolo zrejmé, že dohodnutá suma úverových prostriedkov čo i len čiastočne bola uhradená žalovanej. Ide o spornú skutočnosť, ktorú žalobca žiadnym spôsobom nevyvrátil, a preto súd mal za to, že nie je preukázané, že by žalobca na základe uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytol aj finančné prostriedky žalovanej. V prípade spotrebiteľských zmlúv môžu byť poskytnuté finančné prostriedky iba bezhotovostným prevodom. S uvedeným korešponduje aj znenie zmluvy, kde je vyslovene uvedené, že dlžník svojím vlastnoručným podpisom potvrdzuje, že úver žiada poskytnúť bankovým prevodom na vyššie uvedené číslo účtu. Žalobca však nepredložil žiadny dôkaz, že boli z jeho strany finančné prostriedky v prospech žalovanej reálne odpísané, a už vôbec nie v akej výške, v dôsledku čoho žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne poskytnutia finančných prostriedkov žalovanej na základe žalovanej zmluvy. Pokiaľ nedošlo k poskytnutiu finančných prostriedkov žalobcom ako veriteľom žalovanej ako dlžníkovi, nedošlo k naplneniu hmotnoprávnej podmienky zmluvy o úvere, a to poskytnutie finančných prostriedkov, došlo len k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak na základe uzavretej zmluvy o úvere neboli poskytnuté finančné prostriedky, nie je potom povinnosť žalovanej žiadne finančné prostriedky vrátiť a nevzniká žalovanej ani povinnosť zaplatiť prípadnú zmluvnú pokutu z porušenia zmluvných povinností, ktoré porušenie zmluvnej povinnosti bolo viazané na omeškanie žalovanej s úhradou dlhu. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú v plnom rozsahu zamietol. Pokiaľ ide o náhradu trov konania, tieto súd prvej inštancie odôvodnil § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Uviedol, že vzhľadom na pomer úspechu v konaní, by úspešnej žalovanej patrilo nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Z obsahu spisu však vyplýva, že v danom prípade žalovaná si náhradu trov konania vyslovene neuplatnila, nevyčíslovala a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v konaní nevznikli. Civilný sporový poriadok výslovne túto situáciu nerieši, a preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP a v súlade s čl. 17 základných princípov CSP rozhodol tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, pričom namietal, že došlo k vade uvedenej v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Uviedol, že žalovaná v prípade, že po podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere nadobudla pocit, že podpísala nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mala právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené právo žalovaná nevyužila, z čoho jednoznačne vyplýva, že súhlasila s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru. Žalovaná označil za osobu, ktorá má rozumové schopnosti na úrovni primerane spôsobilej osoby schopnej vnímať a posúdiť zmysel a účel konania, ako i jazykové vyjadrenia právnych úkonov obsiahnutých v listinách, ktoré podpísala. Žalovaná navyše žiadnym spôsobom nebola k podpisu zmluvy o úvere donútená a podpisy činila bez akéhokoľvek psychického či fyzického nátlaku. Žalobca citoval z rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9Co/343/2013. Uviedol, že si svoj nárok uplatnil z jednotlivých splátok, ktoré neboli zo strany žalovanej uhradené ku dňu podania návrhu na vydanie platobného rozkazu a súčasne nedošlo k premlčaniu nároku jednotlivých splátok. Predmetom žaloby nebol nárok vyplývajúci zo zmlúv o úvere uzatvorených dňa 15.01.2016 a dňa 29.09.2015, a teda súd mal skúmať nárok žalobcu vyplývajúci zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, ktorý si žalobca uplatnil. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadal úhradu trov konania, ktoré mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

4. Žalovaná sa k odvolaniu písomne nevyjadrila.

5. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako "CSP") bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vecne správny.

6. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

7. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

8. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo, ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

9. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

10. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

11. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia, týkajúce sa sporu.

12. Predmetom konania je zaplatenie sumy vo výške 937,50 eur, zmluvného úroku vo výške 317,50 eur, ako aj zmluvnej pokuty spolu s úrokom z omeškania a trovy konania, ktorej zaplatenia sa žalobca domáha voči žalovanej na podklade zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX uzavretej dňa 21.02.2017.

13. V prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané, že žalobca ako veriteľ so žalovanou ako dlžníkom uzavrel dňa 21.02.2017 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX. Obsahom záväzku žalobcu bolo poskytnúť v prospech žalovanej bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 1.350,- eur. Žalovaná sa zaviazala vrátiť sumu 1.350,- eur, ďalej úrok v sume 457,20 eur, spolu sumu 1.807,20 eur, a to v 36 mesačných splátkach vo výške 50,20 eur vždy k 26. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 26.03.2017. Termín splatnosti poslednej splátky bol 26.02.2020. Úrok bol 20,04 % ročne, RPMN 21,99 %, priemerná hodnota RPMN 17,31 %. Zmluvné strany sa v zmluve dohodli, že ak spotrebiteľ - žalovaná sa dostane do omeškania s úhradou svojho záväzku podľa zmluvy, zaväzuje sa veriteľovi zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 10 % ročne z dlžnej čiastky.

14. V rovnaký deň, teda dňa 21.02.2017, uzavrel žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžníka aj Dohodu o započítaní pohľadávok zo zmlúv o úvere. Z jej obsahu vyplýva, že zmluvné strany uzavreli dňa 15.01.2016 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej aj zmluva 1) a dňa 29.09.2015 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej aj zmluva 2), pričom zvyšný záväzok dlžníka voči veriteľovi ku dňu podpísania tejto dohody podľa zmluvy 1 predstavuje sumu vo výške 530,- eur a zmluvy 2 sumu vo výške 784,- eur, spolu 1.314,- eur. V zmysle bodu 4 tejto dohody sa veriteľ a dlžník dohodli na započítaní pohľadávky veriteľa v poradí čo do právneho dôvodu istina, úrok, odplata alebo poplatok, a to ku dňu podpísania tejto dohody, na základe čoho pohľadávky veriteľa z vyššie uvedených zmlúv v rozsahu 1.314,- eur zanikajú a veriteľ sa zaväzuje poskytnúť dlžníkovi zvyšok úveru v zmysle zmluvy zo dňa 21.02.2017 vo výške 36,- eur.

15. Súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazného bremeno vo vzťahu k ním uvádzaným tvrdeniam ohľadne existencie výšky nároku uplatnenému voči žalovanej. Žalobca nepreukázal, či záväzky žalovanej započítané v Dohode o započítaní ku dňu započítania skutočne existovali vo výške 1.314,- eur a či v rámci ich vyčíslenia si žalobca voči žalovanej neuplatňoval aj

nároky z neprijateľných podmienok obsiahnutých v spotrebiteľských zmluvách č. XXXXXXXXXX zo dňa 15.01.2016 a č. XXXXXXXXXX zo dňa 29.09.2015. Žalobca taktiež nepreukázal reálne poskytnutie finančných prostriedkov žalovanej na základe zmluvy o úvere zo dňa 21.02.2017 vo výške 1.350,- eur, v dôsledku čoho žalovanej nevznikla povinnosť finančné prostriedky vrátiť.

16. Odvolací súd, ktorý je viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu podaného odvolania (§ 379 CSP) a námietky žalobcu posúdil ako nedôvodné, nespôsobilé privodiť iné ako potvrdzujúce rozhodnutie.

17. Odvolací súd sa v prvom rade stotožňuje s posúdením právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanou ako vzťahom spotrebiteľským, pre ktorý je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ v prevažnej miere nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Odvolací súd tak ako súd prvej inštancie zastáva názor, že posudzovaná zmluva o úvere zo dňa 21.02.2017 je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2017 Z. z.

18. K argumentácii žalobcu v podanom odvolaní ohľadom možnosti odstúpenia žalovanej od zmluvy, uzavretia zmluvy bez nátlaku a rozumovej spôsobilosti žalovanej, odvolací súd poukazuje na to, že spotrebiteľ v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ochrana spotrebiteľa sa týka formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený, a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení (ako tomu bolo aj v danom prípade). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru Súdného dvora EÚ, v zmysle ktorej je ochrana spotrebiteľa zavedená smernicou Rady 93/13/EHS založená na myšlienke, že spotrebiteľ je v slabšej pozícii, a to vedie k tomu, že súhlasí s podmienkami pripravenými vopred druhou zmluvnou stranou bez toho, aby mohol ovplyvniť obsah týchto podmienok. Súdny dvor tiež vo svojej judikatúre konštatoval, že systém ochrany zavedený smernicou 93/13/EHS vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah (rozsudky Pohotovosť, EU:C:2014:101, bod 39 a citovaná judikatúra; Kásler a Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282 bod 39 a citovaná judikatúra, ako aj F. G. a H. C., C-169/14, EU:C:2014:2099, bod 22).

19. K vyššie uvedeným odvolacím námietkam žalobcu zároveň odvolací súd uvádza, že podstata rozhodnutia súdu prvej inštancie nespočívala v spochybňovaní okolností, ktoré zdôraznil žalobca v odvolaní, ale v tom, že úver, ktorý je predmetom tohto konania, bol poskytnutý žalovanej na zaplatenie predchádzajúcich úverov vyplývajúcich zo zmlúv o úvere zo dňa 15.01.2016 a dňa 29.09.2015 s tým, že žalovaná v skutočnosti predmetné finančné prostriedky vo výške 1.350,- eur nedostala, nakoľko boli na základe uzavretej Dohody o započítaní započítané na nesplatené predchádzajúce úvery. Zároveň súdu nebolo zrejmé, či čiastka 1.314,- eur, vyčíslená ako zostatok záväzkov zo zmlúv o úvere zo dňa 15.01.2016 a dňa 29.09.2015, je sumou dôvodnou a oprávnenou z predchádzajúcich vzťahov, keďže išlo o zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré mohli obsahovať neprijateľné zmluvné podmienky.

20. V zmysle argumentácie, ktorú žalobca v odvolaní prezentoval, však tieto závery súdu prvej inštancie nijakým spôsobom nespochybnili. Ako bolo vyššie naznačené, samotné úvahy o tom, že či už zmluva o úvere alebo dohoda o započítaní pohľadávok, ktoré sú predmetom tohto konania, boli uzavreté v súlade so zákonom a bez nátlaku na žalovanej, nie je právne významná vo svetle argumentácie, ktorú na odôvodnenie svojho rozhodnutia použil súd prvej inštancie v zmysle vyššie uvedeného. Predmetom posúdenia dôvodnosti nárokov uplatňovaných žalobcom v tomto konaní nebola spôsobilosť žalovanej na právne úkony, jej status priemerného spotrebiteľa a okolnosti uzavretia predmetnej úverovej zmluvy, ale povaha tohto právneho úkonu (dojednanej úverovej zmluvy) z pohľadu účelu, ktorý sa ním mal dosiahnuť, t. j. podľa názoru súdu prvej inštancie krytie predchádzajúcich úverov obsahujúcich neprijateľné zmluvné podmienky.

21. Z pohľadu odvolacích námietok žalobcu možno považovať rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne napriek pochybnostiam odvolacieho súdu o adekvátnosti záverov súdu prvej inštancie v tom smere, že úvery, na zaplatenie ktorých bol použitý úver, ktorý je predmetom konania v prejednávanej veci, boli zaťažené neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Takýto záver nie je možné urobiť bez preskúmania predchádzajúceho úveru, na úhradu ktorého bol predmetný úver použitý. So zreteľom na viazanosť odvolacieho súdu rozsahom a dôvodmi odvolania však nebolo možné túto okolnosť v odvolacom konaní bližšie skúmať.

22. Záverom odvolací súd na doplnenie uvádza, že z obsahu napadnutého rozhodnutia je nepochybné (aj s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti), že súd prvej inštancie sa zaoberal posúdením nároku žalobcu vzniknutého na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 21.02.2017, ktorý však nepochybne nadväzoval aj na nesplatené nároky žalobcu na základe zmlúv zo dňa 15.01.2016 a dňa 29.09.2015, keďže bol použitý na ich zaplatenie. Odvolací súd tak nemohol námietku žalobcu, že sa súd prvej inštancie nezaoberal nárokom zo zmluvy zo dňa 21.02.2017, považovať za dôvodnú.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná, nakoľko bola v odvolacom konaní plne úspešná, by mala nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. Nakoľko si však náhradu trov odvolacieho konania žalovaná neuplatnila a zároveň jej preukázateľne ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, odvolací súd rozhodol tak, že žalovanej proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

25. Tento rozsudok bol prijatý senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).